

ਧੁਰ ਇਜਲਾਸ

(ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਮੰਡਾਰ ਵਿਚਾਰਾਂ)

ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

* * * * *

ਹਜਰਤ ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਆ ਗਿਆ ਤਿੰਨ ਅੱਸਥੂ ਅਸਲ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ। ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਛਾ ਮਸੀਹ ਯਸੂ ਯੇ ਅਲਫ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਤਕਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਕੀ ਖੇਲ ਦਰਸ਼ੂ ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਕਿਸ ਦਵਾਰੇ ਵਸੂ ਗ੍ਰਹ ਮਨਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਗੁਰ ਦਸ ਕਹਣ ਕੇਹੜੀ ਰਚਨਾ ਰਚੂ ਰਚਣਹਾਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸੁਣੋ ਦੁਲਾਰੇ ਬਚ੍ਚੂ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ। ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਣਡ ਕਚ੍ਛੂ ਕਥਮਕਥ ਵੇਰਵੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਕੁਛ ਵਾਸਤਾ ਪਾਧਾ ਰਾਮ ਅਗੇ ਲਚ੍ਛੂ ਲਚਮਣ ਧਿਧਾਨ ਲਗਾਈਆ। ਬਲਰਾਮ ਕੁਣ ਨੂੰ ਕਿਛਾ ਕਲਿਜੁਗ ਕਿਸ ਬਿਧ ਨਵੂ, ਸਚ ਦੇਣਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਹਾਏ ਸਭ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਪਵੂ, ਪੇਡ ਪੁਰਾਣਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਭਾਡੇ ਦਾ ਟਵੂ, ਬੋਝ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਕੇਹੜੀ ਦਿਸਾ ਨਵੂ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸਭ ਨੂੰ ਭੁਆਵੇ ਵਾਂਗ ਲਵੂ, ਡੋਰੀ ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਖਿਚਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਿਛਾ ਕਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹਰਸੂ ਹਸਤੀ ਇਕ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਛਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਵਸੂ ਬਾਕੀ ਕਰੇ ਸੰਗ ਜੁਦਾਈਆ। ਮੁਹਮਦ ਕਿਛਾ ਕੀ ਕੁਛ ਖਾਊ ਪੀਊ ਛਕੂ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਤੋਬਾ ਸਭ ਦਾ ਬੰਨੂ ਮਕਕੂ ਮੁਕਮਲ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਕੇਹੜਾ ਨਾਮ ਰਟੂ ਰਡਾ ਸੰਗ ਚੁਕਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਸਭ ਦੀਆਂ ਡੋਰਾਂ ਕਵੂ, ਖਣਡਾ ਤੇਜ਼ ਧਾਰ ਚਮਕਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਾਨੇ ਵਿਚਕਾਰੇ ਸਵੂ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਿਛਾ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਹਟੂ, ਹਟਵਾਣੇ ਸਾਰੇ ਲਏ ਖਪਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਛਾ ਇਕ ਅਮ੃ਤ ਨਿਰਾਲਾ ਝਵੂ, ਜਾਮ ਅਗਮੀ ਦਾਏ ਪਿਆਈਆ। ਮੁਹਮਦ ਕਿਛਾ ਕੀ ਹਵੂ ਬਾਜਾਰੋਂ ਵਵੂ, ਸਭ ਦੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਿਛਾ ਮੈਂ ਓਸ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਢਵੂ, ਢਹ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਕੋਈ ਨਾ ਬਚੂ ਲੇਖਾ ਵੇਰਵੇ ਥਾਉ ਥਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖਿੜ ਖਿੜ ਹਰਸੂ ਹਸਤੀ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ।

ਮੁਹਮ्मद ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਵਰਖਾਵਣ ਲਗਗਾ ਕੌਣ, ਬਿਨ ਅਕਰਵਾਂ ਅਕਰਵ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਯਸੂ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਠੋਕਰਾਂ ਨਾਲ ਲਗਗਾ ਹਿਲੈਣ, ਸੁਤਤਾਂ ਅਕਰਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਆਖੇ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਲਗਗਾ ਭਵੈਣ, ਦਿਸਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਸਾਨੂੰ ਲਗਗਾ ਕੁਛ ਸੁਣੈਣ, ਹੁਕਮ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗਗਾ ਵਰਖਾਵਣ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਜਗਤ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗਗਾ ਬੁਲੈਣ, ਇਸਾਰੇ ਨਾਲ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਬੱਚਿਆਂ, ਨਹੀਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਕੁਛ ਲਗਗਾ ਸੁਕੈਣ, ਸੁਕਾਬਲਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਓਧਰਾਂ ਨੇਤ੍ਰ ਰੋ ਪੈਝ ਪੈਣ, ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਿੱਸੇ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ।

ਮੁਹਮ਼ਦ ਕਹੇ ਯਾ ਸੁਬੀਨ ਮੇਰੇ ਅਲਲਾ, ਅਲਲਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਕਿਧੋਂ ਕੁਰਲਾਵੇਂ ਇਕਲਲਾ, ਕਲਮੇ ਵਾਲਾ ਦਾਏ ਦੁਹਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਭਰਾਵੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਫੜ ਲੈਣ ਦਿਤ ਪਲਲਾ, ਮਧ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਅਸੀਂ ਛਡੁ ਦਿਤੇ ਜਲ ਥਲਾ, ਜਾਂਗਲਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਹੇ ਤੇਰਾ ਹੋਵੇ ਭਲਾ, ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਨ੍ਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਰਖਲਾ, ਚਰਨ ਧਧਾਨ ਲਗਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸਾਰੇ ਕਹੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਝਲਲਾ, ਝਲਕ ਸਭ ਦੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੁਹਮ਼ਦ ਕਹੇ ਮੈਥੋਂ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਠਲਲਾ, ਅਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਿਕਕਾ ਜਿਹਾ ਡਲਾ, ਰੁਢਿਆਂ ਅਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਕਿਧਰਾਂ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ ਹਲਲਾ, ਹੁਕਮ ਆਪਣਾ ਕਟਕ ਚਢਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਸਾਡਾ ਸਾਹ ਨਾ ਪੈਂਦਾ ਵਿਚ ਰਖਲਾ, ਰਖ਼ਬਰੇ ਕੀ ਕੀ ਹੋਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਥਲਲਾਂ ਘਸ਼ਸ ਗਿਆ ਤਲਾ, ਫਿਰ ਫਿਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਕੁਛ ਮੇਰਾ ਲੇਖ ਹੋਧਾ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੇਲ ਕੀਤਾ ਡਲਲਾ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਦਾ ਬਿਨ ਸ਼ਾਹੀਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਵਲ ਛਲਾ, ਨਾਮ ਛੁਣਛਣੇ ਸਭ ਦੇ ਹਤਥ ਫਡਾਈਆ। ਮੁਹਮ਼ਦ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਕੇਹਨਦਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਅਲਲਾ, ਨੂਰ ਨੂਰ ਵਿਚਾਂ ਚਮਕਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਬਣਾ ਕੇ ਘਲਲਾ, ਘਾਯਲ ਕਰ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਝਲਕ ਨੂਰ ਕੀਤਾ ਝਲਲਾ, ਸੁਧ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਸਾਨੂੰ ਕਚਾਂ ਮਚਾਂ ਨੂੰ ਪਾ ਕੇ ਵਿਚ ਡਲਲਾਂ, ਡਣਡੈਤ ਡਣਡੇ ਨਾਲ ਕਰਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਬਚਨ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਰਹੇ ਬਿਨਾਂ ਕਨਾਂ, ਕਿਧੋਂ ਕਨਾਂ ਨਾਲ ਜਗਤ ਸੁਣਾਈਆ। ਓ ਨਢੁਧੋ ਬਚਵਧੋ ਧੁਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਕਰ ਕੇ ਅੰਨ੍ਹਾਂ, ਅਕਰਵਰਾਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਚਤਰਾਈਆ। ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਦਾ ਪਾ ਕੇ ਬੰਨਾ, ਬਨਦਗੀ ਵਿਚ ਬਨਦੇ ਦਿਤੇ ਰੁਲਾਈਆ।

ਮੁਹਮ਼ਦ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਕੁਰਾਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਪੰਨਾ, ਨਾਵਿਂ ਸਤਰ ਸਤਾਹ ਦਾਏ ਹਿਲਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਇਕ ਦਿਨ ਤਕਕਿਆ ਸੀ ਵਲ ਚੜਨਾ, ਆਪਣੀ ਅਕਰਵ ਤਡਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਮਾਹੀ ਆਯਾ ਭਨਨਾ, ਫੜ ਕੇ ਕਨਾਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਦਿਤਾ ਭੁਆਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨੂਰ ਵੇਖਦਾ ਵਿਚ ਤਨਾਂ, ਮੁਢੀ ਅਕਰਵਾਂ ਉੱਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਵਜਾਏ ਟੱਲਾ, ਆਵਾਜ਼ ਆਪਣੀ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਮਨਾਧਾ ਮਨਾ, ਮਾਨਸ ਦੀ ਜਾਤ ਦਿਤੀ ਸਮਯਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪਢਦਾ ਨਹੀਂ ਸੁਕਤਾ ਕਨਾ, ਸਿਹਾਰੀ ਬਿਹਾਰੀ ਨਾ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾ ਕੇ ਵਿਚ ਤਮਾਂ, ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਵਿਚ ਦਿਤਾ ਅੜਾਈਆ।

मुहम्मद कहे मैनूं पै गिआ गमा, हाए की दिता सुणाईआ। ईसा कहे हुण की खेल होणा नवां, साडी चली ना कोई चतराईआ। मूसा कहे किस दी करनी होणी रवां, रवानगी साडे हत्थ फड़ाईआ। तेई अवतार कहण भरावो कोई वसाह नहीं जे दमां, दामनगीर जे पल्लू लए छुड़ाईआ। नानक निरगुण कहे एह ओसे दा कम्मा, जो आपणी कार कमाईआ। गोबिन्द कहे ना हररख सोग ना गमा, खुशीआं सीस निवाईआ। सतिगुर शब्द कहे गुर अवतार पैगग्बरो तुहाङ्घु सरीर तुहाङ्घु माता पिता जम्मा, नूर मेरा जहूर तुहाङ्घे विच्च करे रुशनाईआ। तुहानूं दे के माटी चंमा, खाटां उत्ते दिता सवाईआ।

मुहम्मद कहे हाए मेरीए अंमां, अंमडी नजर कोई ना आईआ। ईसा कहे किस दे कोलों मंगाँ, आपणी झोली डाहीआ। मूसा कहे मेरीओं थकक गईआं टंगाँ, भज्जया वाहो दाहीआ। तेई अवतार कहण हुण केहडी वर्खाईए गंगा, गंगोतरी नजर कोई ना आईआ। नानक निरगुण कहे ओसे दा खेल चंगा, जो ओसे रिहा भाईआ। गोबिन्द कहे जे सारी सृष्टी अंदर मचा दए दंगा, मेरी खुशी बणाईआ। सतिगुर शब्द कहे मेरा खेल सदा बहु रंगा, भेव कोई ना पाईआ। मुहम्मद कहे मैनूं बुझे नूं दे दिउ छण्डा, हौली हौली तुर के पन्ध मुकाईआ। ईसा कहे मैं टोह के वेख्या आ गिआ कन्हा, किनारा अगला नजरी आईआ। मूसा कहे मैं सुण के हो गिआ ठंडा, बल रिहा ना राईआ। तेई अवतार कहण साडीआं खोह लईआं सभ वंडां, हिस्सा नजर कोई ना आईआ। नानक कहे निरगुण हुण किसे नूं पूजण देणा नहीं करीरां जंडां, सीस अवर ना कोई निवाईआ। गोबिन्द कहे मैं छुडौणा लोहार तरखाण दा खण्डा, खण्डरां विच्च आपणा आप प्रगटाईआ। सतिगुर शब्द कहे ओ गुर अवतार पैगग्बरो पुरख अकाल दा खेल जोती नूर शैतानी विच्च बन्दा, गंदा सभ नूं रिहा कराईआ। मुहम्मद कहे मेरा सिर नंगा, गरमी रही सताईआ। ईसा कहे मैनूं हो लैण दे ठंडा, उह आबेहयात नजर कोई ना आईआ। मूसा कहे बिरथा गिआ धन्दा, पिछली कीती रही ना राईआ। तेई अवतार कहण बौहडी कोई रहण नहीं दिता पंडा, बोध अगाध करे ना कोई पढ़ाईआ। नानक कहे सति पुरख दा सति धर्म दा वेखो झण्डा, इकको नजरी आईआ। गोबिन्द कहे एह मेरा लेख मंगा, सभ नूं मिले वडयाईआ। सतिगुर शब्द कहे गुर अवतार पैगग्बरो प्रभ दा खेल सदा दो रंगा, भेव अभेद ना किसे दृढ़ाईआ।

मुहम्मद कहे मैनूं किस किहा गुलाम, नफर कर के रिहा बुलाईआ। ईसा कहे मैनूं कर लैण दे सलाम, आ गिआ धुरदरगाहीआ। मूसा कहे सज्जणो मैं होर सुणी कलाम, कलमा दिता बदलाईआ। तेई अवतार कहण फेर कौण जपूगा राम, रमता रमता सभ दी करे सफाईआ। नानक निरगुण कहे एह ओसे दी शान महान, जो शहनशाह अखवाईआ। गोबिन्द कहे जिस ने छड़ु दिते तीर कमान, चिल्लयां हत्थ ना कोई लगाईआ। सतिगुर शब्द कहे गुर अवतार पैगग्बरो एह खेल श्री भगवान, दूजा नजर कोई ना आईआ।

मुहम्मद कहे की वेला होया फजर, फजल अल्ला रिहा कमाईआ। ईसा कहे मुहम्मदा रोंदी फिरदी अजल, रो रो कुरलाईआ। मूसा कहे नेडे आ गई मुका के मजल, गजल

आपणी रही सुणाईआ। गुर अवतार पैगंबर कहण आपणा आपणा वेरवो वजन, कवण कवण भार उठाईआ। नानक कहे असीं सारे बणे रहे कजन, कजा कोलों सरीर ना सके बचाईआ। गोबिन्द कहे मेरा ओस दे नाल परन, जो प्राणपत नजरी आईआ। सतिगुर शब्द कहे गुर अवतार पैगंबरो अग्गे वास्तो इक्को सारे कबूल करो सरन, सरन इक्को मंग मंगाईआ।

मुहम्मद कहे किस बिध छड्हां चौदां लोक, हाए हाए कर सुणाईआ। ईसा कहे काहनूं मंगी वीहवीं सदी बहुत, उन्नीसा पन्ध चुकाईआ। मूसा कहे मैं सोच ना सककया सोच, परवरदिगार की हुक्म वरताईआ। तेझ अवतार कहण असीं कछु ना सके खोट, दीन दुनी साफ कराईआ। नानक निरगुण कहे एह प्रभ दे अगम्मी चोज, चोजी हो के आप कराईआ।

गोबिन्द कहे ना हरख कोई ना सोग, चिन्ता गम ना कोई रखाईआ। सतिगुर कहे बच्चू तुहानूं सारयां नूं सृष्टी वाला भोगाया भोग, बच्या रहण कोई ना पाईआ। अग्गे पीहड़ी किसे चल्लण नहीं दित्ती दोहत पोत, बंसावली ना कोई अखवाईआ। तुहाड्हे वेरव के विद्या वाले कोश, किछ आपणा हाल सुणाईआ। तत्तां वाला दे के तुहानूं पोश, पच्छिम दक्खण उत्तर पूरब दित्ता भवाईआ। ओदों तुहानूं औण नहीं दित्ती सोच, क्यों मज्जहबां विच्च फसाईआ। सचरवण्ड दे आलूणे विच्चों कछु के बोट, चोग जगत वाली चुगाईआ। अकरवरां वाला दस्स के जोग, माला मणकिआं वाली दृढ़ाईआ। नूर दे के आपणी जोत, चन्न कीता रुशनाईआ। इशारे दे के लोक परलोक, संदेसे दिते सुणाईआ। तुसां उहो समझिआ बहुत, आपणी खुशी बणाईआ। सानूं भण्डारा मिल्या अतोट, अतुट्ठ दित्ता वरताईआ। एह तुहानूं छोटी जिही दिती सी मोख, मुखतारनामा हथ ना किसे फड़ाईआ। सतिगुर शब्द कहे मैं तुहाड्हे अंदरों भाण्डे लए पोच, मेहर निगह फिराईआ। दे के नेत्र इक्को लोच, अकरव नाल मिलाईआ। कछु के हरख सोग, सगल रमया दिता वरवाईआ। तुहानूं जजमान बणा के परोहत, परौहणे जगत वरवाईआ। साढे तिन्न करोड़ खोल के सोत, सुत्यां शब्द शनवाईआ। उह फेर सभ नूं कर के फौत, फैसला दिता कराईआ।

मुहम्मद कहे ऐ खुदा की असीं वी मरे नाल मौत, मलकुल मौत दए सजाईआ। ईसा कहे की मैं फ़ासी चढ़या नाल शौक, सलीब गल लटकाईआ। मूसा कहे मेरी दिसे कोई ना पहुंच, अग्गा नजर कोई ना आईआ। तेझ अवतार कहण असीं सारे गए औंत, साडा बच्चा सीस ताज ना कोई टिकाईआ। नानक निरगुण कहे मैं प्रभ दी मन्न के धौंस, सिर लिआ झुकाईआ। गोबिन्द किहा मैं शब्दी धार जणा के रौंस, लेखा गिआ मुकाईआ। सतिगुर शब्द कहे ओ गुर अवतार पैगंबरो तुहानूं भेव ना दस्सया तुहाड्हे खाँत, खातरे विच्च सर्ब रखाईआ।

मुहम्मद कहे मैं वेरव्या इक्को चौंक, चौतरफी राह वरवाईआ। ईसा कहे मेरे अंदर उठिआ शौक, आसा होर वरवाईआ। मूसा कहे मैं डर गिआ किते वड्हिआई दा गल विच्च

ਪੈ ਨਾ ਜਾਏ ਤੌਕ, ਤਕਬਰ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਅਸਾਂ ਸਾਫ਼ ਸੁਥਰਾ ਕਰ ਕੇ ਰਕਖਦਾ ਚੌਤ, ਕਰ ਕਰ ਥਕਕੇ ਸਫਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਰ ਕੇ ਇਕਕ ਮਨੌਤ, ਮਹਿਮਾਂ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਵੇਰਖੀ ਅਦੌਤ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਕਰਨ ਲੜਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਵੱਡਾ ਗੌਂਸ, ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਅਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਹੁਕਮ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਆ ਰਿਹਾ ਪਸੀਨਾ, ਪਸੂ ਪਛੀ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਯਸੂ ਕਹੇ ਕੇਹੜਾ ਚਢ ਗਿਆ ਮਹੀਨਾ, ਵੇਰਵਾਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕੇਹੜਾ ਅਕਰਵਰ ਚੀਨਾ, ਜਿਸ ਪੜਦਾ ਦਿਤਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਸਭ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ ਅਥੀਨਾ, ਚਲੀ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਿਰਮਾਣਤਾ ਵਿਚਚ ਕਮੀਨਾ, ਨਿਉੱ ਨਿਉੱ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਇਕਕ ਦਾ ਹੋ ਅਧੀਨਾ, ਆਹਲਾ ਅਦਨਾ ਵੇਰਵ ਵਰਵਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਓ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਦੀ ਵੱਡੀ ਮਸੀਨਾ, ਪੁਰਜੇ ਨਿਕਕੇ ਨਿਕਕੇ ਮਾਤਲੋਕ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਅਨੱਤਰ ਮੰਗੇ ਪਨਾਹ, ਮਿਲੇ ਹੁਕ ਸਰਨਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੀ ਮੰਗਾਂ ਤਹੀ ਥਾਂ, ਦਰ ਦਵਾਰਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਬਿਧ ਕਰੀਏ ਨਾਂਹ, ਜੋਰ ਬਲ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਹੇ ਉਹੋ ਪਿਤਾ ਉਹੋ ਮਾਂ, ਗੋਦੀ ਆਪਣੀ ਲਏ ਟਿਕਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅੜ ਕਰਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਹੱਸ ਬਣੌਣੇ ਕਾਂ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਓ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰੋ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ ਜਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ ਮੈਂ ਸਭ ਦੀ ਪਕਡਾਂ ਬਾਂਹ, ਤਰਸ ਤੁਹਾਡੇ ਉਤੇ ਕਮਾਈਆ। ਅਗੇ ਲਗਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ ਕੋਈ ਦਾਅ, ਪੇਚਾ ਸ਼ਰਅ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਬੇੜਾ ਜਗਤ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵਣ ਲਗਗਾ ਰਵਾਂ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚਚ ਵਿਚਚ ਵਡਧਾਈਆ। ਗਫਲਤ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਸਵਾਂ, ਸੂਣਟ ਸਬਾਈ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ। ਜੋ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਹਣਾ ਕੀਤਾ ਜਮਾਂ, ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਦਿਆਂ ਭਰਾਈਆ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਮਨਦਰ ਮਸ਼ਿਦ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮਹੂਂਦਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਤਮਾਂ, ਤਮਾਸਾ ਵੇਰਵਾਂ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਜਿਸ ਤੜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹ ਕੇ ਆਏ ਜਿਸ ਨੇ ਗਗਨ ਰਹਾਯਾ ਬਿਨਾਂ ਥਮਾਂ, ਬਿਨਾ ਤਤ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਰਖੇਲ ਕਰਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਢੋਲਾ ਧੁਰ ਦਾ ਗਵਾਂ, ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਉਪਯਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਹਤਥੋਂ ਲਹ ਗਿਆ ਛਲਲਾ, ਤੁਂਗਲੀ ਖਾਲੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਛੁਟ ਗਿਆ ਪਲਲਾ, ਪਲਕ ਦਾ ਭੇਵ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੀ ਰਹਣਾ ਨਹੀਂ ਕਲਲਾ, ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਜਿਸ ਦਵਾਰਿਉੱ ਸਾਡਾ ਦੀਪਕ ਬਲਾ, ਅਨੱਤ ਓਸੇ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਹੇ ਕੀ ਮਾਣ ਮਾਟੀ ਖਲਾ, ਖਲਕ ਦਾ ਖਾਲਕ ਖਾਲੀ ਦਾ ਕਰਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਹੋ ਕੇ ਰਲਾ, ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਹ ਅੰਦਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰ ਫਲਾ, ਪਤਤ ਟੈਹਣੀ ਮਾਤ ਮਹਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

हजरत मुहम्मद आह लै चिठ्ठी, बिन हलकारिँ हत्थ फळाईआ । ईसा कहे ओ यार एह अनडिड्ही, अगे नजर कदे ना आईआ । मूसा कहे उह वङ्गी किङ्गी, मैनूं दिउ दृढ़ाईआ । तेई अवतार कहण साडी किधर जाऊ बिधी, मस्तक तिलक लगाईआ । नानक कहे एह धार सदा सिध्धी, सिद्ध आसण इकक वरवाईआ । गोबिन्द कहे हुण कोई ना बणिओ जिद्दी, सिर सके ना कोई उठाईआ । सतिगुर शब्द कहे अगे हुक्म वरतणा इककी, इकक इकल्ला आप दृढ़ाईआ । मुहम्मद दी आह दोहत्थङ मार के पिट्ठी, बौहङ्गी दिता सुणाईआ । ईसा हत्थ रक्ख के गिच्ची, सीस लिआ झुकाईआ । मूसे किहा मैं तेरी धार निमाणी निककी, नीकन नीक सरनाईआ । तेई अवतार कहण वेद व्यास औह वेख आपणी मिती, की वेला गिआ आईआ । नानक किहा साची दिसे कोई ना सिरवी, चार वरन दुहाईआ । गोबिन्द कहे रसना रही किसे ना मिड्ही, कडवा रूप गई बदलाईआ । सतिगुर शब्द कहे ओ गुर अवतार पैगग्बरो तुहांहु दुन्दयां सारी सृष्टी गई भिड्ही, पुनीत नजर कोई ना आईआ । मेरी जेब विच्च वेख लउ पिछली पुराणी चिठी, सैहज नाल समझाईआ । कबीर कहे कुछ सुण लउ जिस वेले मैं लुकिआ सां थल्ले खिती, कंडिआं विच्च दुहाईआ । तेग बहादर कहे मेरे सीस उत्ते लगी धार तिक्खी, आर पार समझाईआ । ईसा कहे जिस वेले मेरी सलीब खिच्ची, नाता तुह्हा होई जुदाईआ । राम कहे मैनूं तेरे नालों होई जिची, जंगलां विच्च भवाईआ । कृष्ण कहे मैं जगत सलाह दिती, कौरो पांडो दिते लडाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर संदेशा इकक सुणाईआ ।

मुहम्मद कहे मैं खोलू के वेख्या पत्रा, बिन अकर्खां अकर्ख फिराईआ । ईसा कहे मैनूं नजरी आया खतरा, खत खतूतां विच्च दिता समझाईआ । मूसा कहे मैं किथ्थे रहवां वकरवरा, घर नजर कोई ना आईआ । तेई अवतार कहण हुण केहङ्गीआं पढावांगे सतरां, जगत विच्च शनवाईआ । नानक कहे केहङ्गे वसीए वतना, दवारा कवण सुहाईआ । गोबिन्द कहे हुण आ गए ओस दे पत्तणा, जो तड्ड किनारा इकक रखाईआ । सतिगुर शब्द कहे बैचिओ सभ नूं कर के सख्खणा, सुखवीं सांदी प्रभ दे चरन टिकाईआ । चारों कुण्ट अंगिआरा भकरणा, सर्बभक्खी देवे मिटाईआ । तुसां अगे मूल ना तक्कणा, सत धार दा डण्डा रिहा चमकाईआ । किसे मन्दर मस्जिद शिवदवाले मधु गुरुदवार भोग ला कोई ना चर्खणा, सभ नूं मनू दिता कराईआ । भय विच्च पुरख अकाल दी चरनी वस्सणा, सौं के झट लंघाईआ । वेखयो कोई किते ना करयो यतना, यथार्थ दिता दृढ़ाईआ । हुण मैं कोई वसणा नहीं पौंटा पटणा, पट्ठीओं वाली करनी ना कोई सफाईआ । सभ दा लेखा पत्ता कडृणा, हुक्म दा कटक देणा चढाईआ । इकक वार प्रभ दी चरन धूळ दा ला लउ वटणा, एह अन्त दी तुहांगी कुळमाईआ । गुर अवतार पैगग्बरो तुहानूं इकको खऱ्सम पऊगा रक्खणा, देवर जेठ नजर कोई ना आईआ । उस दे चरनां अगे पऊगा टप्पणा, निउँ निउँ सीस निवाईआ । चरन धूळ पएगा फक्कणा, तृष्णा तृप्त कराईआ । वेखयो दूजे हुक्म तकक किसे नहीं अक्कणा, जुगाँ दा राह ना कोई तकाईआ ।

मुहम्मद कहे ईसा हुण किस तरां बचणा, मूसा की तेरी सलाहीआ । तेई अवतार

ਕਹਣ ਓ ਭਰਾਵੋ ਏਸੇ ਦਾ ਨਾਂ ਪੈਣਾ ਜਪਣਾ, ਅਲਲਾ ਰਾਮ ਏਹੋ ਨਜਰੀ ਆਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਇਕਕੋ ਦੇ ਘਰ ਵਸਣਾ, ਦੂਜਾ ਖੱਸਮ ਨਾ ਕੋਈ ਹਣਡਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਾਚੀ ਸੇਜੇ ਸੌਣਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹਣੁਣਾ, ਗਲਲ ਇਕਕੋ ਲੈਣਾ ਲਗਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਕੀ ਫੇਰ ਜਾ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਾਓਗੇ ਨਾਲ ਰਸਨਾ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਹਣਡਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਚੌਹਨਦਾ ਨਸ਼ਣਾ, ਛਡਾਂ ਖਲਕ ਖੁਦਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਕੀ ਏਹੋ ਜਿਹੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਇਸ ਨੇ ਸਾਰਧਾਂ ਨੂੰ ਫਣੁਣਾ, ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਏਸੇ ਰਾਮ ਦੀ ਸਰਨ ਸਭ ਨੇ ਢਟੁਣਾ, ਢਹਿ ਢਹਿ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਭਰਾਵੋ ਚਨਦ ਦਿਹਾਡੇ ਰੈਣ ਵਸੇਰਾ ਕਹੁਣਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਦੁਹਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਜਮਣਾ ਵਿਚਚ ਪਟਨਾ, ਨੂਰ ਇਕਕੋ ਇਕ ਚਮਕਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਤੁਹਾਡੀ ਵਸ ਨਹੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕੋਈ ਧਨਾ, ਤਾਕਤ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਕਖਣਾ, ਦੂਜਾ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਥ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੈਹਜ ਸੈਹਜ ਸਮਯਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਤਹ ਅੰਦਰ ਵਜੀ ਹੁਕਕ, ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਕਿਤੇ ਸਾਡਾ ਪੈਂਡਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੁਕਕ, ਸੂਸੇ ਤਠ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਕਿਧਰਾਂ ਸੁਣ ਲਈ ਤੁਕਕ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸਭ ਦੀ ਸਫਾ ਗਈ ਤਠ, ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਸੁਹਮਦਾ ਯਾਰ ਕਿਧੋਂ ਕਟਾਈ ਸੀ ਸੁਚਛ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਸਤੀ ਪਿਚਛੇ ਹੋ ਕੇ ਕੁਚਚ, ਸ਼ਕਲ ਲਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ, ਸਾਰਧਾਂ ਦੇ ਹੁਨਦਾਂ ਨਾ ਪੁਛਛ, ਕਲਲਾ ਦੇਉ ਸਮਯਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਲਮਧਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕਿਧੋਂ ਕਰਦੇ ਬੁਚਚ ਬੁਚਚ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਚਾਹਿਆ ਓਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਤਾ ਰਗਢਾਈਆ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸ ਜਮੀਨ ਤੱਤੇ ਆਕਡ ਨਾਲ ਫਿਰਦੇ ਸੋ ਟੁਧੁ ਟੁਧੁ, ਟੋਭੇ ਲਾ ਲਾ ਕੀਤੀ ਲਿਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬੂਟਾ ਲਾਯਾ ਓਸੇ ਨੇ ਦਿਤਾ ਪੁਛੁ, ਕਿਧੋਂ ਰੋ ਰੋ ਮਾਰੋ ਧਾਹੀਆ। ਸ਼ੁਕਰ ਕਰੋ ਤੁਹਾਡੀ ਰਵੈਹੜਾ ਗਿਆ ਛੁਛੁ, ਆਪਣੀ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ ਸਫਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਕਾਸਾ ਖਾਲੀ ਰੁਠ, ਵਿਚਾਂ ਟੁਮਰੀ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ।

ਰਾਮ ਕਿਹਾ ਓ ਅਜੇ ਵੀ ਹੋ ਜਾਓ ਇਕ ਸੁਫ਼ੂ, ਮੁਲਲੇ ਘਰ ਨੂੰ ਜਾਵੋ ਆਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਭਈ ਏਹ ਸਭ ਹਤਥ ਓਸੇ ਦੇ ਕੁਚਛ, ਜਿਉਂ ਭਾਵੇ ਤਿਉਂ ਰਿਹਾ ਚਲਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਬੜੀ ਛੇਤੀ ਸਾਰਧਾਂ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਗਿਆ ਸੁਕਕ, ਭਰਾਵੋ ਸਾਡੀਆਂ ਸੁਕਕੀਆਂ ਘਸੁੱਨਾ ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਦਿਤਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਜੇ ਇਸ ਦੇ ਕੋਲਾਂ ਪੁਛ ਲੈਂਦੇ ਏਸੇ ਦੀ ਤੁਕ, ਕਿਧੋਂ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਲੜਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਰਹੇ ਸਾਨੂੰ ਬਣਾ ਕੇ ਪੁਤਤ, ਹਿੱਸੇ ਦਿਤੇ ਵੰਡਾਈਆ। ਤੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਆਧਾਂ ਬਿਆਧਾਂ ਸੁਣਿਆਦਾਂ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਗਿਆ ਸੁਕਕ, ਪਟੇਦਾਰੀ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੇ ਕਦੇ ਮਾਤਲੋਕ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਲਾਂ ਏਥੇ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਤੁਕ, ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਇਕ ਪਕਾਈਆ। ਫਿਰ ਝਗੜਾ ਨਾ ਪੌਂਦੇ ਕਾਧਾ ਬੁਤਾ, ਮਨੁਸ਼ ਮਨੁਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈਆ। ਕੁਝਨ ਕਹੇ ਸੂਸਾ ਤੂੰ ਜਾ ਕੇ ਪਾਈ ਪਹਲਾਂ ਫੁਟ, ਸੂਸਾ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲਾਂ ਬਹੁਤੀ ਈਸਾ ਅਗਗ ਲਗਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕੁਛ ਹੋ ਗਿਆ ਚੁਪ, ਸੁਹਮਦ ਨੇ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਦਿਤੀ ਦੁਹਾਈਆ। ਰਾਮ ਕੁਝਨ ਨੂੰ ਲਵੋ ਚੁਕਕ, ਪਤਥਰ ਪਤਥਰਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਕਿਸ ਬਿਧ ਪਾਈ ਓਸ ਨੇ ਫੁਫੁ, ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਣਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਲੜਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਆਪਣੀ

ਕਰਨੀ ਨੂੰ ਟੁਕੁਕ ਟੁਕੁਕ, ਸਾਡੀ ਝੋਲੀ ਦਿਤੀ ਭਰਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਸਭ ਨੂੰ ਓਸ ਖਾਨੇ ਵਿਚਿ ਦਿੱਤਾ ਸੁਣ੍ਹ, ਜਿਥੇ ਸੋਟਾ ਸਤ ਰੰਗ ਡਰਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਓ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਤਾ ਮੈਂ ਆਦਿ ਦਾ ਇਕਕੋ ਉਹਦਾ ਪੁੱਤ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਜਮਕੇ ਜਗਤ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰਿਹਾ ਰੰਗਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਪੈ ਗੈਈਆਂ ਚੀਸਾਂ, ਅਲਲਾਹ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਕਿਤੇ ਭੁਲ ਨਹੀਂ ਗੈਈਆਂ ਹਦੀਸਾਂ, ਹਜ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਆਪਣਾ ਵੇਰਵ ਖਾਲੀ ਹੋ ਗਿਆ ਖੀਸਾ, ਕੀ ਦੂਜਿਆਂ ਰਿਹਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਢੈ ਵੇਰਵਣ ਕਿਤੇ ਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਬੀਸਾ, ਬਿਸਤਰੇ ਸਭ ਦੇ ਗੋਲ ਕਰਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਵੇਰਵੋ ਸ਼ੀਸ਼ਾ, ਪੱਡਾ ਤਹਲਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਗਾ ਤਮੀਦਾਂ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸਭ ਦੀਆਂ ਪਰਖਣ ਆਯਾ ਨੀਤਾਂ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਕੀ ਫੇਰ ਵੜੀਗੇ ਮਨਦਰਾਂ ਮਸੀਤਾਂ, ਮਸਲੇ ਹਤਥਾਂ ਵਿਚਿ ਉਠਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਕਹੋ ਸਾਡੀਆਂ ਲਗੀਆਂ ਇਕਕ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤਾਂ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਲਿਆ ਮਨਾਈਆ। ਪਿਛਲਾ ਧਾਰ ਨਾ ਕਰਧੀ ਵੇਲਾ ਬੀਤਾ, ਮਾਜੀ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਗਾਓ ਇਕਕੋ ਗੀਤਾ, ਜੋ ਗਹਰ ਗਭੀਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਹੋਣ ਲਗੀ ਦਰਦ, ਦਰੇ ਦਰਬਾਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਕਿਤੇ ਕਢੁ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲੜ੍ਹ ਫਰਦ, ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਵੇਰਵ ਵਖਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਰਵ ਹੋਧਾ ਅਸਚਰਜ, ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਰਿਖਿਲਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਨਾ ਨਾਰੀ ਨਾ ਏਹ ਮਰਦ, ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਏਹ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਆਯਾ ਫੜ੍ਜ, ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰੋ ਤੁਹਾਡੇ ਹੁਨਦਾਂ ਮਾਣਸਾਂ ਖਾਧੇ ਕਰਗ, ਜੂਨੀਆਂ ਵਿਚਿ ਸਜਾਈਆ। ਮੈਂ ਬੋਲ ਕੇ ਕਹਵਾਂ ਗਰਜ, ਤੁਹਾਡੀ ਕੀਤੀ ਅਗਗੇ ਦੇਣੀ ਬਦਲਾਈਆ। ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਅਨਧੇਰਾ ਗੰਦ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਏਕਕਾਰਾ ਆਯਾ ਪਰਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਕੀਤਾ ਤਰਕ, ਤੁਰਤ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਚਲਾਈਆ। ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਇਕਰਾਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਤ, ਸ਼ਰਅ ਦੇਵੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਤੁਸਾਂ ਕਦੀ ਵੇਖਦਾ ਸ਼ਰਗ ਨਰਕ, ਜਾ ਕੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੜਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਵਿਚਿ ਚਰਚ, ਚਰਾਗਾਹਾਂ ਵਿਚਿ ਭਵਾਈਆ। ਵੇਰਵਧੀ ਫੇਰ ਨਾ ਜਾਧੀ ਉਤੇ ਫਰਸ਼ ਅਰਥ ਮੇਰੇ ਵਿਚਿ ਸਮਾਈਆ। ਕਿਤੇ ਵੱਡ ਨਾ ਵੱਡਿਆਂ ਗਰਬਨ ਸ਼ਰਕ, ਸ਼ਮਾਲਨ ਜਨੂਬਨ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਅਗਗੇ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਕੋਈ ਫਰਕ, ਫਿਕਰਾ ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਆਪ ਸਮਯਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਕਿਧੋਂ ਹੋਈ ਦਿਲਗੀਰੀ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਟੁਹਣ ਲਗੀ ਸ਼ਰਅ ਜਾਂਜੀਰੀ, ਟੁਡੀ ਗਂਢ ਨਾ ਕੋਈ ਪਵਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਬਸ਼ ਹੋਈ ਫਕੀਰੀ, ਫਾਤਿਆ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਪਢਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਰਹਣਾ ਨਹੀਂ ਬਗਲਗੀਰੀ, ਜਗਤ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਏਹ ਵਕਤ ਅਰਖੀਰੀ, ਆਰਖਰ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਜਿਸ ਸੂਣ ਕੀਤੀ ਤਾਅਮੀਰੀ, ਉਹੋ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਵੇ ਹਸਤ ਕੀਡੀ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ

ਖੇਤ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਗਲੀ ਲੱਘਣਾ ਪੈਣਾ ਭੀਡੀ, ਸੌਰਖਾ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਸਿਰ ਤਾਜ ਨਾ ਰਹੇ ਅਮੀਰੀ, ਅਮਰਾਪਦ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਰਖਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਤਕਦੀਰੀ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੇਦ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਕੁਛ ਲਹਣਾ ਬਦਰੇ ਮੁਨੀਰੀ, ਬੈਤੁਲ ਧਾਮ ਸਰਨਾਈਆ। ਕੁਛ ਹੁਕਮ ਸ਼ਬਦ ਨਾਇਬ ਵਜੀਰੀ, ਨਾਤਵਾਂ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਇਕ ਉਪਯਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਕਿਥੋਂ ਉਮਮਤ ਦਾ ਭਜ਼ਜਣ ਲਗਾ ਹੁਕਕਾ, ਚਿਲਮ ਚਿਮਟਾ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਸਭ ਦੇ ਸੁਰਖ ਵਿਚਚ ਪੈਣਾ ਥੁਕਕਾ, ਥੋਕ ਦਾ ਮਾਲ ਸਾਰੇ ਬੈਠੇ ਲੁਟਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਕਿਸ ਦਾ ਭਾਰ ਚੁਕਕਾਂ, ਸਾਬਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਸਾਡਾ ਮਾਰਗ ਮੁਛੋਂ ਘੁਥਥਾ, ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਨਾਮ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਰੋ ਲੈਣ ਦਿਤ ਵਿਚਚ ਮਾਰ ਕੇ ਭੁਬਾ, ਖੁਲ੍ਲੀ ਮੰਢੀ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁੰਦਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਸਭ ਦਾ ਬੇੜਾ ਛੁਕਾ, ਦੂਜਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਫ਼ਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਲੇਖਾ ਅੜਤ ਅਰਖੀਰੀ ਸੁਕਕਾ, ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਨਾ ਕੋਈ ਸਹਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰੋ ਕਿਥੋਂ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਭੁਗਾ, ਭੋਗ ਲਵਾ ਕੇ ਆਪੇ ਲੈਂਦੇ ਰਖਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਉਜ਼ਙਨ ਲਗਾ ਝੁੱਗਾ, ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਿਸਾ ਸਿਰਖ ਆਪਣਿਆਂ ਫਿੱਡਾਂ ਵਿਚਚ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਨਾ ਸਮਝਿਓ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬੁਛਾ, ਯੁਗ ਯੁਗ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ। ਨਾ ਲੰਗਢਾ ਲੂਲਾ ਛੁਛਾ, ਨਾ ਨੈਣਹੀਣ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦੀ ਸਾਫ ਰਕਖਦੇ ਬੁਦਾ, ਕੂੜੀ ਕਿਯਾ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਦਸ਼ਸੋ ਕਿਥੋਂ ਤੁਹਾਥਾਂ ਕਰੈਂਦਾ ਰਿਹਾ ਯੁਦਾ, ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਧਰਮ ਦੀ ਲੜਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਬੁਜ਼ਾ, ਬੇਨਤੀ ਚਰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਜੈਸਾ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਤੈਸਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਮਾਤ ਰੁਜ਼ਾ, ਜਗਤ ਵਿਚਚ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਵਾਜ ਆਈ ਹੂੰ ਅਲਲਾਹ ਹਕ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਪੈਂਦੀ ਧੂਹ, ਬੌਹੜੀ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰ ਲੈਣ ਦੇ ਸੂਂਹ, ਜੋ ਪਤਥਰਾਂ ਤੁਤੇ ਰਗਢਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਅਸੀਂ ਰਸਤਾ ਸਾਫ ਨਾ ਕੀਤਾ ਰਹ, ਮਨ ਵੀ ਚਲਦੀ ਰਹੀ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਸਾਰੇ ਖੇਲ ਵੇਰਵੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਰੋਮ ਰੋਮ ਰੋਮ ਸਮਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਇਕਕੋ ਗੁਰੂ, ਸਤਿਗੁਰ ਮੈਨੂੰ ਕਹ ਕੇ ਸਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਗਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਪਾਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਖੂਹ, ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਸਾਰੇ ਗੋਤੇ ਰਖਾ ਰਖਾ ਮੇਰੀ ਓਟ ਤਕਾਈਆ। ਕੋਈ ਦਸ਼ਸੋ ਹੁਣ ਅਗੇ ਕਿਸ ਬਿਧ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਕਿਸ ਧਾਰ ਆਤਮਾ ਜੁੜ੍ਹ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਸੁਹਮਦ ਕਹੇ ਹੁਣ ਫੋਕਾ ਕਰਨਾ ਕੁੜ੍ਹ ਕੁੜ੍ਹ ਕੁੜੱਤਣ ਮਜ਼ੂਹਬ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਮੁੜ੍ਹ ਈਸਾ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਤੁੜ੍ਹ, ਤੁਰਤ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਏਸੇ ਦਾ ਮੰਤਰ ਫੁੜ੍ਹ, ਫੁਰਨੇ ਬਨਦ ਕਰਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਏਕਾ ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਪੜ੍ਹ, ਪੜਨ ਲਿਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰੋ ਮੈਂ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੱਡ੍ਹ ਔਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਫੱਡ੍ਹ, ਫੱਡ ਕੇ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ। ਦੋ ਧਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਲੜ੍ਹ ਲਕੀਰ ਫਕੀਰ ਵਾਲੀ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਿਕੋ ਧੌਲ ਜੱਡ੍ਹ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਿਆਂ ਹਿਲਾਈਆ। ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ

ਛੁੰ ਵਿਰੋਲ ਵਰਖਾਵਾਂ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜਿਹੜਾ ਲੇਖ ਲਿਖਵਾਯਾ ਗੋਬਿੰਦ ਧਾਰ ਪਰਾਰ ਪੱਥੰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ੍ਮ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਓਸੇ ਤਰਾਂ ਕਰੰ, ਕਰਤਾਰ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮ ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਕਿਧੋਂ ਹੋਣ ਲਗਗੀ ਪੀਡੀ, ਪੀਡੀ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਜਗਤ ਨਭੀਆਂ ਦੀ ਲਗਗ ਗੈਈ ਭੀਡੀ, ਭੀਡੀ ਰਾਹ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਝਗੜਾ ਮੁਕਿਆ ਨਾ ਹਸਤ ਕੀਡੀ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਰੋਂਦੇ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਫਕੀਰ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਤਦਬੀਰ, ਤਕਦੀਰ ਤਹਿਰੀਰ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਹੜੀ ਆਸਾ ਰਕਖੀ ਕਬੀਰ, ਕਬਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਸੋ ਰਖੇਲ ਕਰੇ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਕੇਖਣਹਾਰਾ ਜਸੀਰ, ਅੰਦਰੋਂ ਅੰਦਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੜਦਾ ਤਹਲਾ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਕੀ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਖੁਦਾ, ਖੁਦ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਦੇ ਜੁਦਾ, ਪਲਲ੍ਹੂ ਆਪਣਾ ਲਏ ਛੁਡਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਵਿਚਚ ਹੋ ਕੇ ਫਿਦਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਟ ਕਰਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਜੁਗ ਬਦਲਣਾ ਏਹਦੀ ਅਦਾ, ਅਦਾਲਤ ਅਦਲ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਜ਼ਾ, ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਔਣ ਲਗਗ ਮਜ਼ਾ, ਮਜ਼ਾਕ ਮੇਟੇ ਕੂੰਡ ਲੋਕਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਣਾਈ ਨਹੀਂ ਆਪਣੀ ਰਜਾ, ਰਾਜਕ ਰਿਜਕ ਰਹੀਮ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਅਜਾ, ਹਿੱਸੇ ਜਗਤ ਦਿਤੇ ਵੰਡਾਈਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਮ ਦੀ ਦੇ ਕੇ ਗਿੜਾ, ਸੂਰਬੀਰ ਦਿੱਤਾ ਬਣਾਈਆ। ਤੁਸੀਂ ਦੇ ਕੇ ਬਾਂਗ ਅਜਾਂ, ਊੱਚੀ ਕੂਕ ਦਿੱਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਵਾ ਕਰ ਕੇ ਲੌਂਦਾ ਰਿਹਾ ਮੀਜ਼ਾਨ, ਹਿੱਸਾਬ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਮੇਰੇ ਦਵਾਰੇ ਜਮਾਂ ਕਰਾ ਦਿਉ ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ, ਨਿੱਤੁੱਤੁੱ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਮਨੋ ਇਕ ਈਮਾਨ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਸਰਨਾਈਆ। ਸੁਣੋ ਮੇਰਾ ਪੈਗਾਮ, ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਥੀਂ ਲੈਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਆਰਾਮ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਭਵਾਈਆ। ਮੁਹਮਦੀ ਹੋਣ ਹੈਰਾਨ, ਕੌਣ ਰਿਹਾ ਉਠਾਈਆ। ਈਸਾ ਬਣੈਣਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਸਰਬ ਚੁਕਾਈਆ। ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜਾਂਗ ਘਮਸਾਨ, ਘੁਮਮਣ ਘੇਰ ਵਿਚਚ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਸ਼ਬਦੀ ਫਿਰਦਾ ਰਹੇ ਬਬਾਣ, ਬੇਵਾ ਵੇਰਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਧੁਰ ਫਰਮਾਣੇ ਦਾ ਚੜ੍ਹੇ ਤੁਫਾਨ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਦਾ ਹਿਲਾਈਆ। ਨਾਮ ਦਾ ਚੜ੍ਹੇ ਚਿਲਲਾ ਕਮਾਨ, ਕਮਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਵੇਰਖਧਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰੋ ਹੋਇਆ ਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ, ਪਰਾਸਚਿਤ ਮੋਹੇ ਲਾਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਇਕਕੋ ਸੂਰਬੀਰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਜਵਾਨ, ਜਵਾਨੀ ਸਭ ਦੀ ਦਾਏ ਗਵਾਈਆ। ਮੁਹਮਦ ਅਗਗੋਂ ਕਹੇ ਸਲਾਮ, ਕਦਮਬੋਸ਼ੀ ਕਰ ਕੇ ਧੂੰਡੀ ਰਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੇਵੇਂ ਇਨਾਮ, ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਕਹ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਵਣ ਹੋਏ ਪਰਵਾਨ, ਦਰ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲੇ ਭਗਵਾਨ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਬਾਕੀ ਸੂਣੀ ਦਾ ਲੇਖਵਾ ਪੀਣ ਰਖਾਣ, ਜਨਮ ਕਰਮ ਨਾ ਕੋਈ ਕਟਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਰੂਪ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮਹਾਨ, ਮਹਿੰਮਾਂ ਕੋਈ ਕਥ ਸਕੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚਚ ਤਤਤ ਇਨਸਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰਨਾ ਪਏ ਪਰਵਾਨ, ਸ਼ਿਵ ਪਾਰਬਤੀ ਬੈਠਾ ਤੁਂਗਲੀ ਲਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੁਰਸਤੀ ਕਰ ਧਿਆਨ, ਨੈਣ ਅਕਰਖ ਖੁਲਾਈਆ। ਵਿ਷ਨੂੰ ਲਛਮੀ ਧੂੰਡੀ ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਧੁਰ ਦਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸਦਾ ਮੇਹਰਵਾਨ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ।

ਸਭ ਦੀ ਕਰਨਹਾਰਾ ਕਲਿਆਣ, ਕਾਧਨਾਤ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਤੋਂ ਤਿਕਰੀ ਕਿਰਪਾਨ, ਕਿਰਪਾ ਵਿਚਚ ਕੂੰਡ ਕਪਟ ਸਭ ਦਾ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਗਤ ਦਾ ਮਹਿਮਾਨ, ਦਿਨ ਥੋੜ੍ਹੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਅੱਸ੍ਥੂ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਅਸਵ ਵਾਲੇ ਮਾਹੀ ਦੀ ਆਪੇ ਆ ਜਾਊ ਸਭ ਨੂੰ ਪਹਚਾਨ, ਪੁਛਣ ਦੀ ਲੋਡ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਹਣ ਕੁਝ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਦੇ ਵਰਦਾਨ, ਵਾਰਸ ਬਣ ਜਾ ਆਪਣੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਕੁਛ ਅਗਲਾ ਸੁਣੋ ਫਰਮਾਣ, ਸੈਹਜੇ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਅਲਲਾ ਵਾਲਿਓ ਮਕਕੇ ਮਦੀਨੇ ਮਾਰੋ ਧਿਆਨ, ਕਾਅਬੇ ਨੂੰ ਕਬਰਾਂ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਅਵਤਾਰੋ ਤੀਰਥ ਤਡਾਂ ਵੇਰਖੋ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਭੂਮੀ ਸਭ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਕਢੇ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਖੋ ਕੌਣ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਕਵਣ ਰਖੇਲ ਕਰਾਈਆ। ਕਿਸ ਦੀ ਮਨਦੇ ਆਣ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਕਹਣ ਕਿਧੋਂ ਦੇਵੇ ਫਰਮਾਣ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਬਦਲਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਸਾਰਧਾਂ ਦਾ ਵਕਤ ਪਹੁੰਚਿਆ ਆਣ, ਪੰਜੇ ਲਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪਲਲਾ ਲਤ ਛੁਡਾਈਆ। ਸ਼ੁਕਰ ਕਰੋ ਜੇ ਛੁਡ੍ਹ ਜਾਵੇ ਤੁਹਾਥੋਂ ਜਹਾਨ, ਛੁਡ੍ਹੀ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪਤੀ ਲਤ ਮਨਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਹ ਦੇਵੇ ਥਕਾਨ, ਵਾਡ ਕੇ ਸਚਰਖਣਡ ਮਕਾਨ, ਵਰਖਾ ਕੇ ਧੂਰ ਦਾ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਅਮਾਮ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸਚ ਸਚ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ।

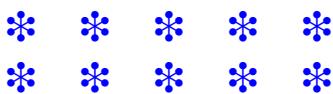
ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਫੇਰ ਵੇਰਖ ਲੰਈ ਸਾਰ ਕੇ ਝਾਕੀ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਕੋਈ ਸਾਬਤ ਰਿਹਾ ਨਾ ਤਨ ਖਾਕੀ, ਵਜੂਦ ਅੰਦਰ ਵਸਲ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਰਖੇਲ ਕਰੈਣਾ ਇਤਫਾਕੀ, ਝਟ ਪਟ ਰੂਪ ਲਿਆ ਬਦਲਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਹੁਣ ਕਢੇ ਹੋ ਜਾਈ ਸਾਥੀ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਬਣਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤਾਰੇ ਗਏ ਨਾ ਪਾਪੀ, ਅਪਰਾਧਾਂ ਭਰੀ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋ ਸਾਡੇ ਪਾਠ ਦੇ ਬਣਦੇ ਰਹੇ ਜਾਪੀ, ਜਪ ਜਪ ਕੁਕਰਮ ਕਮਾਈਆ। ਪਢਿਆਂ ਸੁਣਧਾਂ ਮੁਕਕੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਵਾਟੀ, ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਨਾ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ। ਏਥੇ ਕਰਕੇ ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਵਾਂ ਮਿਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਥਾਪੀ, ਪੁਸ਼ਤ ਹਤਥ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਆਹ ਵੇਰਖ ਲਤ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਕਕੀ ਜਿਹੀ ਕਾਪੀ, ਹਿਸਾਬ ਅੰਦਰਲਾ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਨਾ ਝਾਗਦਾ ਸੁਕਕਧਾ ਜਾਤ ਪਾਤੀ, ਪਤਰਕਾ ਪਢ ਕੇ ਪਤਰਧਾਂ ਨਾਲ ਲੜਾਈਆ। ਜੇਹਡੀ ਸਾਜਣਾ ਜਗਤ ਸਾਜ ਵਿਚਚ ਥਾਪੀ, ਥਪਕ ਥਪਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਓਸੇ ਦਾ ਰਖੇਲ ਵੇਰਖ ਲਤ ਆਪੀ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਅਕਰਖ ਰਖੁਲਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਹਣ ਅਸੀਂ ਸੁਨੇਹੜੇ ਵਾਲੀ ਚਿਠੀ ਵਾਚੀ, ਵਾਚਕ ਹੋ ਕੇ ਅੰਗੇ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਰਖੇਲ ਰਖੇਲਦੇ ਰਹੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਕਾਚੀ, ਤਤਾਂ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਧਾਰ ਕਰ ਲਤ ਮਾਛੂਵਾੜੇ ਦੀ ਰਾਤੀ, ਰਤਾ ਫਰਕ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਾਥੀ, ਬਚ੍ਚੇ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਗੋਦ ਸਵਾਈਆ। ਓਸ ਬਾਤ ਅਗਮੀ ਆਰਵੀ, ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਵੀ, ਹਾਕਰਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਦੇਣੇ ਹਟਾਈਆ। ਮੰਜਲ ਇਕਕੋ ਦਸ਼ਾ ਕੇ ਵਾਟੀ, ਵਾਅਦਾ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸੀਨਾ ਠਾਂਡਾ ਕਰ ਕੇ ਛਾਤੀ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਰਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਅੰਗੇ ਔਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸ਼ਾਹੀ ਵਾਲੇ ਹਰਫ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਕੌਣ ਬਦਲਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਣਾ ਚੌਤਰਫ, ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਦੁਹਾਈਆ। ਮੂਸਾ ਕਹੇ ਜਿਸ ਨੇ ਸੇਵ

ਕਮਾਈ ਹੇਸਕੁਣਟ ਵਿਚਚ ਬਰਫ, ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਓਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ਾਰਤ, ਸ਼ਾਰਅ ਦੇਵੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਆਯਾ ਪਰਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਮੁਸਲਮ ਈਸਾਈ ਰਹੇ ਤਡਪ, ਸੂਸਾ ਅਗਨੀ ਵਿਚਚ ਚਮਕਾਈਆ। ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਝਡਪ, ਝਗੜੇ ਵਿਚਚ ਲੜਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਬੜਾ ਅੜ੍ਹਬ, ਮਨਨ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਸਾਡਾ ਇਸਾਰਾ ਦੇਸ ਦੱਧਪ, ਹੁਕਮੇ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਲਿਖਤ ਪਢਤ, ਬਾਕੀ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸੇਹਰਵਾਨ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ।

ਮੁਹਮਦ ਕਹੇ ਕਿਥੇ ਰਹੀ ਚਾਰ ਧਾਰੀ, ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਈਸਾ ਕਹੇ ਛਡ੍ਹੀਣੀ ਪੈਈ ਸਿਕਦਾਰੀ, ਉਜਰ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸੂਸਾ ਕਹੇ ਸਚ ਖੁਦਾ ਦੀ ਆਈ ਵਾਰੀ, ਵਾਰਸ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੋਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਸਾਡੀ ਜਗਤ ਹੋਈ ਬੇਇਤਬਾਰੀ, ਭਰੋਸਾ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਕਰੀ ਖੁਆਰੀ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਈ ਧਵਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਪਸ਼ੂ ਪਂਥੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬਣ ਗਏ ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਸਾਚਾ ਤੀਰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰੋ ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਗਾਰੀ, ਜੋਤ ਨਿਰੱਕਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਗਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਚੁਕਕੀ ਵਾਰੀ, ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਝਕਕ ਚਲੇ ਸਿਕਦਾਰੀ, ਸਭ ਨੂੰ ਦਸੇ ਵਫਾਦਾਰੀ, ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਕਰ ਖੁਆਰੀ, ਟਿਲ੍ਹੇ ਪਰਬਤ ਵੇਰਵ ਪਹਾੜੀ, ਜੂਹਾਂ ਜੰਗਲਾਂ ਰਿਹਾ ਸਾਡੀ, ਸੂਸਾ ਕਹੇ ਕਿਤੇ ਉਜੜ ਨਾ ਜਾਏ ਹਾਡਾ, ਹਾਡਾ ਕਛੁ ਕੇ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਣ੍ਹੂਨ੍ਹ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਕਰੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ, ਖ਼ਬਰ ਖ਼ਬਰ ਖ਼ਬਰ ਖ਼ਵਾਬਾਂ ਵਿਚਚ ਸੁਣਾਈਆ।

(੩ ਅੱਖ੍ਖੂ ਸ਼ੈ ਸਂ ੩ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ)

ਸਮਤ ਪੰਜ ਕਹੇ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੱਜਣ ਸੁਹੈਣਾ ਤੱਖਾ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੱਜਣ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਏਕਕਾਰ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਸੱਖਤ, ਆਦਿ ਨਿਰੱਜਣ ਆਪ ਮਨਾਈਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਖੇਲ ਕਰਨਾ ਉਪਰ ਅਰਥ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਧਾਰ ਬੰਧਾਈਆ। ਪਾਰਭ੍ਰਾਨ ਵੇਰਵਣਾ ਵਕਤ, ਵੇਲਾ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧਰਮ ਦਾ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਵਰਖਾਈਆ।

ਸਮਤ ਪੰਜ ਕਹੇ ਸਵਾਧਾਨ ਹੋਣਾ ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਏਕ, ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਦਰ ਦੀ ਇਕ ਟੇਕ, ਇਕਕੋ ਓਟ ਬਣਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਰੂਪ ਇਕਕੋ ਪੇਰਖ, ਇਕਕੋ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸਨੰਦੇਸ਼, ਇਕਕੋ ਕਲਮਾ ਨਾਮ ਪਢਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਬਣ ਨਰ ਨਰੇਸ਼, ਹੁਕਮ ਇਕਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਦੇ ਹੋਣਾ ਸਭ ਨੇ ਪੇਸ਼, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈ ਦਾ ਜਣਾਈਆ। ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼, ਆਦਿ ਅੰਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭੇਵ ਅਮੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ।

ਸਸ਼ਮਤ ਪੰਜ ਕਹੇ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਹੋਣਾ ਸਗਧਾਨ, ਸਚਰਵਣਡ ਸਾਚੇ ਲਏ ਅੰਗਢਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਮਾਰ ਧਿਾਨ, ਆਪ ਆਪਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਹੁਕਮ ਮਨੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਖੇਲ ਕਰਨਾ ਜਹਾਨ, ਲੋਕਮਾਤ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ ਨੌਜਵਾਨ, ਨੌਬਤ ਨਾਮ ਹਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਕਰਨਾ ਖੇਲ ਮਾਲਕ ਕੁਲ ਜਹਾਨ, ਖਾਲਕ ਖਲਕ ਆਪ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਹਚਾਨ, ਬੇਪਹਚਾਨ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸਚਾ ਦਰਬਾਰੀ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਿਆਰੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰ ਗੁਰ ਜਿਸ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਆਸਾ ਰਕਖ ਕੇ ਗਏ ਵਾਰੇ ਵਾਰੀ, ਭਵਿਖਤਾਂ ਵਿਚਚ ਜਣਾਈਆ। ਕਲ ਕਲਕੀ ਹੋਏ ਅਵਤਾਰੀ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਸਮੱਲ ਵਸੇ ਧਾਮ ਨਿਆਰੀ, ਇਕਕ ਇਕਲਲਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਅੰਤ ਓਸ ਦੀ ਆ ਗੈਝ ਵਾਰੀ, ਵਾਰਸ ਹੋਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਜਗ ਹੋਣਾ ਵਕਤ ਸੁਹਂਨਜਣਾ, ਸੋਭਾਵਨਤ ਸੁਹਾਈਆ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਦਰ੍ਦ ਦੁਃਖ ਭਯ ਭੰਜਨਾ, ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਸਜ਼ਜਣਾ, ਸਗਲੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਅਗਮੀ ਦਰਬਾਰ ਲਗਣਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਵਿਘਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਧੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਸਦਣਾ, ਸਂਦੇਸ਼ਾ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਉਠ ਉਠ ਭਜ਼ਜਣਾ, ਬਣ ਬਣ ਪਾਨ੍ਧੀ ਰਾਹੀਅਾ। ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹਮਦ ਸਰਨੀ ਲਗਣਾ, ਨਿਉ ਨਿਉ ਲਾਗਣ ਪਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਖੇਲ ਵੇਰਖਣਾ ਸੂਰੇ ਸਰਬਗਣਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਾਮ ਦਮਾਮਾ ਏਕਾ ਵਜ਼ਜਣਾ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਵਣਡ ਦਾਏ ਉਠਾਈਆ। ਕਲਿਯੁਗ ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰਾ ਦਗਣਾ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਤਤਤ ਜਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਵਿਛੂਨ੍ ਕਰਨੀ ਸਚ ਤਧਾਰੀ, ਤੈਗੁਣ ਅਤੀਤਾ ਦਾਏ ਜਣਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਸੂਛਟੀ ਹੋਏ ਖੁਆਰੀ, ਗੜੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਨਾ ਬਣਧਾ ਜਗਤ ਅਧਾਰੀ, ਤੁਣਨਾ ਮੁਕਖ ਗਵਾਈਆ। ਅੰਤਮ ਵੇਰਵ ਖੇਲ ਅਪਾਰੀ, ਅਪਰਾਂਪਰ ਸਵਾਮੀ ਦਾਏ ਜਣਾਈਆ। ਓਸ ਦੀ ਆਈ ਵਾਰੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਾਰਤਾ ਸਾਰੇ ਗਏ ਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਆਪਣੀ ਕਲ ਧਾਰੀ, ਕਲ ਰਾਖੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਬ੍ਰਹਮੇ ਚਲ ਵੇਰਵ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਤੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰਾਂ ਤੇਰਾ ਹੋਧਾ ਜਰਮ, ਜਨਮ ਦਿਤਾ ਖਲਕ ਲੋਕਾਈਆ। ਅਗਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹੇ ਭਰਮ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਭਨਾਈਆ। ਇਕਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕਿਧੋਂ ਬਣੇ ਵਰਨ, ਬਰਨ ਕਿਧੋਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਜੇ ਸਭ ਨੇ ਚਰਨ, ਇ਷ਟ ਇਕਕ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਨਾ ਮੰਜ਼ਲ ਸਾਚੀ ਚੜ੍ਹਨ, ਪੈਂਡਾ ਪਨ੍ਧ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਦ੃ਢਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਉਠ ਸ਼ਾਂਕਰ ਭੋਲੇ ਨਾਥ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਛੜ੍ਹ ਦੇ ਰਵੈਹੜਾ ਕੈਲਾਸ਼, ਪਰਬਤ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰਧਾਂ ਖਾਲੀ ਹੋਈ ਲਾਸ਼, ਤਨ ਵਜੂਦ ਨਾ ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਰੁਲਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਖੇਡਾ ਹੋਯਾ ਅਬਾਦ, ਚਾਰੇ ਕੁਣਟ ਜੂਠ ਲਹਰਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰ ਹੋਏ ਆਜਾਦ, ਏਕਾ ਇਘਟ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਤਨ ਭਬੂਤੀ ਲਾਈ ਖਾਕ, ਬਾਸ਼ਕ ਤਸਕਾ ਗਲ ਲਟਕਾਈਆ। ਕਿਧੋ ਬਨਦ ਕਵਾਡੀ ਖੁਲਿਆ ਕਿਸੇ ਨਾ ਤਾਕ, ਸ਼ਾਮ੍ਬੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ। ਉਠ ਵੇਰਵ ਆਪਣਾ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਪਿਚੋਂ ਸਤਾਰਾਂ ਹਾਢੇ ਦੀ ਆਤਣੀ ਉਹ ਰਾਤ, ਰੁਤੜੀ ਇਕ ਮਹਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ,, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਤੋਈ ਅਵਤਾਰ ਹੋਣਾ ਸਵਾਧਾਨ, ਬਿਨ ਨੇਤ੍ਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਅਕਰਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਲੋਕਮਾਤ ਸਭ ਨੇ ਧਰਨਾ ਧਿਾਨ, ਦੂਸਰ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਈ ਤਕਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਨੂਰ ਵੇਰਵਣਾ ਮਹਾਨ, ਮਹਿੰਮਾ ਅਕਥਥ ਕਥ ਟੂਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਬਣਾਏ ਕੁਣ ਰਾਮ, ਕਾਹਨਾ ਬੰਸਰੀਆਂ ਧੁਨ ਸੁਣਾਈਆ। ਸੋ ਖੇਲ ਕਰੇ ਵਿਚਚ ਜਹਾਨ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਹੁਕਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਫਰਮਾਣ, ਕਲਮਾ ਇਕਕੋ ਇਕ ਪਦਾਈਆ। ਜਾ ਕੇ ਸਾਰੇ ਕਰੋ ਪਰਵਾਨ, ਅਗੇ ਹੁਕਮ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ। ਬਰਦੇ ਬਣੋ ਗੁਲਾਮ, ਨਿਉੱ ਨਿਉੱ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਪਿਛਲਾ ਲੇਰਵਾ ਛੜ੍ਹੋ ਤਮਾਮ, ਤਮਨਾ ਅਵਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਸਚ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸੁਣੋ ਪੈਗਬਰ ਹਜਰਤ, ਹਜੂਰ ਹਾਜਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਰਹਮਤ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਏਸੋ ਇਸ਼ਾਰਤ, ਰਸ ਕਲਮੇ ਵਾਲਾ ਖਾਈਆ। ਜੀਵਣ ਜਿੰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਬਸਰਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਮਿਲੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਕਸਰਤ, ਬਲ ਬਲ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਹੁਣ ਕਿਧੋ ਹੋਈ ਲੋਕਮਾਤ ਨਫਰਤ, ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਵ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰੋ ਵੇਰਵੋ ਧੁਰ ਇਜਲਾਸ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ। ਹੁਕਮ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਸੁਣਨਾ ਖਾਸ, ਰਖਸੂਸੀਅਤ ਨਾਲ ਟੂਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਵਿਸਾ ਪਿਛਲਾ ਦਾਏ ਮੁਕਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮਿਟੇ ਅਨ੍ਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਚਨਦ ਚਮਕਾਈਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਦੀ ਛੜ੍ਹਣੀ ਪਏ ਜਮਾਤ, ਕਲਮਾ ਕਾਧਨਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਹੋਣਾ ਪੈਣਾ ਦਾਸੀ ਦਾਸ, ਸੇਵਕ ਸੇਵਕ ਰੂਪ ਵਰਵਾਈਆ। ਜ਼ਰਾ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੋ ਉਪਰ ਆਕਾਸ਼, ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਰਖੋ ਰਖੁਜਾਈਆ। ਫੇਰ ਧਰਨੀ ਤਕਕੋ ਜਿਥੇ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋ ਸਭ ਦੀ ਸੁਣੇ ਬਾਤ, ਬਾਤਨ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਦਰਸਨ ਦੇਵੇ ਸਾਖਾਤ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਲੇਰਵਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਗੁਰੂ ਦਸ ਕਰੋ ਤਧਾਰੀ, ਤਰਾਂ ਤਰਾਂ ਵਡਧਾਈਆ। ਰਖੇਲ ਵੇਰਵਣਾ ਜੋਤ ਨਿਰੱਕਾਰੀ, ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਅਨੱਤਮ ਆਈ ਜਿਸ ਦੀ ਵਾਰੀ, ਵਾਰਸ ਹੋਏ

ਸਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਵਰਤੋ ਜਾਹਰੀ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਦਿਉ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਨਥਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵੇਦਾਂ ਪੁਰਾਣਾਂ ਅੜੀਲਾਂ ਕੁਰਾਨਾਂ ਵਿਚਚ ਤੁਸਾਂ ਕੀਤਾ ਇਸਤਿਹਾਰੀ, ਲਭਿਯਾਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਉਹ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਬਣ ਸਿਕਦਾਰੀ, ਲੋਕਮਾਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਨੇ ਮਨਨਣੀ ਤਾਬਿਆਦਾਰੀ, ਤਬਾ ਤਬੀਅਤ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੌਈ ਸੁਰਖਤਿਆਰੀ, ਸੁਰਖਤਾਰਨਾਮੇ ਸਭ ਦੇ ਲਏ ਕਢ੍ਹਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਲਾ ਕੇ ਇਕਕ ਨਾਲ ਯਾਰੀ, ਧਰਾਨਾ ਪਿਛਲਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਉਹ ਵੇਖਣਾ ਧੁਰਦਰਬਾਰੀ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਗਮ ਅਥਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਸੁਣੋ ਹੁਕਮ ਸਤਿ ਸਚ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ, ਸਨਘਿਆ ਸਰਧੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੌਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਾਤਲੋਕ ਦਾ ਵੇਰਵੇ ਦੇਸਾ, ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਪਨਘ ਸੁਕਾਈਆ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰੋ ਲੇਖਵਾ, ਬਾਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕੌਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਪੈਗਬਰ ਝਾਗੜਾ ਛੁੱਝੇ ਸ਼ੇਰਵਾ, ਸੁਲਾ ਰੋ ਰੋ ਸਾਰਨ ਧਾਈਆ। ਦਸ ਗੁਰੂ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰੋ ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਸਾਚਾ ਦਿਸੇ ਕੌਈ ਨਾ ਬੇਟਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਬਿੰਦ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੌਈ ਸਮਾਈਆ। ਕੌਲ ਇਕਰਾਰ ਕਰ ਲਤ ਚੇਤਾ, ਚੇਤਨਨ ਦਿਆਂ ਕਰਾਈਆ। ਅਨੱਤਮ ਸਭ ਦਾ ਹੋਣਾ ਇਕਕੋ ਨੇਤਾ, ਨਰ ਨਰਾਧਣ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਨੇ ਦੇਣੀ ਭੇਟਾ, ਭਜਨ ਬਨਦਗੀ ਵਿਚਚ ਸੀਸ ਨਿਗਾਈਆ। ਉਹ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਬਣੇ ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਲੇਖਵਾ ਜਾਣੇ ਸੂਂਡ ਸੂਂਡਾਏ ਧਾਰੀ ਕੇਸਾ, ਦਸ ਦਸ਼ੇਸ਼ਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਾ ਕੌਈ ਰਖਾਈਆ। ਉਹ ਕਰ ਅਗਮੀ ਵੇਸਾ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰੋ ਆਪਣੀ ਕਰੋ ਹਾਂ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭੂ ਇਕਕੋ ਪਿਤਾ ਤੇ ਇਕਕੋ ਮਾਂ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੌਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਾਡੀ ਦਰੋਹੀ ਅਸੀਂ ਵੰਡਾਂ ਆਏ ਪਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਰਾਮ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕ੃਷ਣ ਕੌਈ ਕਹਿ ਕੇ ਆਯਾ ਖੁਦਾ, ਸਤਿਨਾਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਿਫਤਾਂ ਵਿਚਚ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਸ਼ਰਅ ਸੂਰ ਬਣਾਈ ਕਿਸੇ ਬਣਾਈ ਗਾਂ, ਪਥੂਆਂ ਤੱਤੇ ਧਰਮ ਆਏ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੇ ਸਾਰਧਾਂ ਦਸ਼ਸਥਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਇਕਕੋ ਕਲਮਾ ਤੇ ਇਕਕੋ ਨਾਂ, ਨਰ ਨਰਾਧਣ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਫਿਰ ਕਿਧੋਂ ਵੰਡ ਰਖਾਈ ਕਾਧਾ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ ਗਰ੍ਹੀ, ਪਰਦਾ ਸਚ ਨਾ ਕੌਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਸੁਹਿੜਤ ਵਿਚਚ ਪਕੜੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਬਾਂਹ, ਤਲਪਤ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੌਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਿਆਂ, ਮਜ਼ਬਾਂ ਵਾਲੀ ਆਪਣੀ ਹਦ ਬਣਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਆਏ ਲਿਖਵਾ, ਭਵਿਖਕਾਂ ਵਿਚਚ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਧਾਂ ਹੋਈ ਬੇਵਫਾ, ਵਫਾਦਾਰ ਰਹਣ ਕੌਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਨਿਹਕਲਕਾ ਕਲ ਕਲਕੀ ਅਮਾਮ ਅਮਾਮ ਜਾਵੇ ਆ, ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦਏ ਚੁਕਾ, ਚੁਕਨਾ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਸੋ ਵਕਤ ਪਹੁੰਚਿਆ ਆ, ਵੇਲਾ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਦਿਆ ਰਿਹਾ ਕਮਾ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ। ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ ਰਿਹਾ ਲਗਾ, ਸਮੱਭਲ ਸੋਭਾ ਆਪੇ ਪਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਵਡ੍ਹਿਆ, ਵਡ੍ਹਾ ਛੋਟਾ ਨਾ ਕੌਈ ਅਖਵਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰੋ ਇਕਠੇ ਹੋਣਾ ਆ, ਆਪਣਾ ਪਨਘ ਚੁਕਾਈਆ। ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਦਾ ਅਗੇ ਲਗਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਾਅ, ਦਾਅਵਤ ਵਾਲੇ ਰਖਾਣੇ ਸਭ ਦੇ ਬਨਦ ਕਰਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਨਾਂ ਦੀ ਜੇਹੜੀ ਮਨੁਕਰਖਾਂ ਵਿਚਚ ਲਾਈ ਵਗਾ, ਬੀਮਾਰੀ ਅਂਦਰਾਂ ਦੇਣੀ ਕਢ੍ਹਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਬਣ ਕੇ ਇਕ ਖੁਦਾ, ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ

ਜੋਡ ਜੁੜਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰ ਕਹਣ ਸਾਨੂੰ ਧੁਰ ਦਾ ਹੋਵੇ ਚਾਅ, ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਸਾਚੀ ਆਸ ਪੁਚਾਈਆ।

ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਕਹੇ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਆਵਾਂਗੇ। ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ ਕਹਣ ਸਾਡੀ ਪਤ ਰਹੇ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਾਂਗੇ। ਪੈਗਬਰ ਕਹਣ ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਦਾਤ ਦਾਏ, ਦਰ ਉਸ ਦੇ ਅਲਰਖ ਜਗਾਵਾਂਗੇ। ਗੁਰ ਦਸ ਕਹਣ ਜੋ ਹਰ ਘਟ ਅੰਦਰ ਰਹੇ, ਸੋ ਸ਼ਵਾਮੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਵਾਂਗੇ। ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੂਣਠੀ ਕਰਦਾ ਲੈ, ਉਤਪਤ ਵਿਚਚ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗੇ। ਜੋ ਭਗਤਾਂ ਆਯਾ ਗ੍ਰਹ, ਘਰ ਉਸ ਦੇ ਭੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗੇ। ਜੋ ਪਾਰ ਮੁਹਬਤ ਦੀ ਵਹਾਵੇ ਨੈ, ਰਸ ਅਮ੃ਤ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਵਾਂਗੇ। ਜਿਸ ਦਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮਨਦੇ ਆਏ ਭਯ, ਭਜਨ ਉਸੇ ਦਾ ਗੀਤ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਨਦਰ ਕਦੇ ਨਾ ਢਹੇ, ਦਵਾਰਾ ਇਕਕੋ ਵਡਿਆਵਾਂਗੇ। ਜਿਥੇ ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਤਖ਼ਤ ਬਹੇ, ਸੋ ਸਿੱਧਾਸਣ ਵੇਰਵ ਖੁਸ਼ੀ ਉਪਯਾਵਾਂਗੇ। ਹੱਕਾਰੀ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮੈਂ, ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਸੰਭ ਤਜਾਵਾਂਗੇ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂਗੇ।

ਰਾਮ ਕਹੇ ਸਭ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸਭ ਕਿਛ ਸਭ ਨੂੰ ਦਾਏ, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਵਡਿਆਵਾਂਗੇ। ਮੈਂ ਚੌਹਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚਚ ਹਰਿ ਸਾਂਗਤ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਕਾਰਨ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਦੀ ਜੈ ਕਹੈ, ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਕ੃ਣ ਕਿਹਾ ਮੇਰਾ ਕਾਹਨ ਹੈ, ਕਾਹਨ ਕਾਹਨ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਧਾ ਰਹੇ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਕ੃ਣ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਕ੃ਣ ਕਾਹਨ ਪਾਰਾ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਣ ਚੌਵੀਆਂ ਅਵਤਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਪਾਵੇ ਸਾਰਾ, ਮਹਾਂਸਾਰਥੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਇੱਤਜਾਰਾ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚਚ ਲਗਾਈਆ। ਤੈਲੋਕੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਨਿਆਰਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੈਂ ਚੌਹਨਦਾ ਤਹਦਿਆਂ ਕਦਮਾਂ ਵਿਚਚ ਰਾਧਾ ਕ੃ਣ ਦਾ ਲਗਗੇ ਨਾਅਰਾ, ਹਰਿ ਸਾਂਗਤ ਦੋ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਪਰਦਾ ਦਾਏ ਤਠਾਈਆ।

ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੱਮਦ ਕਹੇ ਸਾਡਾ ਇਸਲਾਮੀਆ ਟਬਰ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕਾਯਨਾਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਅਸੀਂ ਸਨਤੋਰਖ ਕੀਤਾ ਸਬਰ, ਸ਼ੁਕਰਾਨੇ ਵਿਚਚ ਦੁਹਾਈਆ। ਦਰੋਹੀ ਦਰੋਹੀ ਦਰੋਹੀ ਵਾਸਤਾ ਪਾਯਾ ਵਿਚਚ ਕਬਰ, ਮਕਬਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਆਯਾ ਅਗਮੀ ਬਬਰ, ਸ਼ੇਰ ਸ਼ੇਰਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਕਰੇ ਕਦਰ, ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਵੇਰਵੇ ਅਦਲ, ਇਨਸਾਫ਼ ਆਪਣਾ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਸਮਾਜ ਦੇਵੇ ਬਦਲ, ਬਦਲਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਸਾਂਝਾ ਸਜ਼ਣ, ਮਿਤਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਜਣਾ ਕੇ ਭਜਨ, ਬਨਦਗੀ ਇਕਕ ਵੜਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੋਲ ਕੇ ਵਜਨ, ਕੱਡਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਤਠਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਸਾਰਧਾਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਕੇ ਵਤਨ, ਬੇਵਤਨਾਂ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਵਰਖਾ ਅਗਮੀ ਪਤਨ, ਬੇਡੇ ਲਏ ਚੜਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਲਜ਼ਜ਼ਾ ਆਵੇ ਰਕਰਵਣ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰ

ਸਾਰੇ ਤਕਣ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਚੌਹਨਦੇ ਜਨ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੂਫੀ ਫਕੀਰ ਨਾਅਰਾ ਲਾਵਣ ਅਲਲਾ ਹੂ ਅਕਬਰ, ਉਚ੍ਚੀ ਇਕ ਵਾਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਮੇਲਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਰਵਣਾ ਤਹ ਅਮਾਮ, ਜੋ ਅਮਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਤਰ ਦਿਸਿਆ ਸਤਿਨਾਮ, ਕਲਮਾ ਕਲਮੇ ਵਿਚਚ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਪੈਗਾਮ, ਕੀਤੀ ਸ਼ਬਦ ਪਢਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਦਸ਼ਸ ਪਹਚਾਨ, ਪਰਦਾ ਦਿਤਾ ਉਠਾਈਆ। ਸਾਂਝਾ ਦੇ ਜਾਨ, ਸਿਰਿਵਾ ਇਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਬਖ਼ਾ ਕੇ ਚਰਨ ਧਿਆਨ, ਮੇਲਾ ਲਿਆ ਮਿਲਾਈਆ। ਏਕਾ ਜੋਤ ਕਰ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਦਸ ਜਾਮੇ ਲਏ ਭੁਗਤਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਸ਼ਬਦੀ ਡੱਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਦੇ ਕੇ ਧੁਰ ਫਰਮਾਣ, ਭੇਵ ਅਮੇਦਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ। ਕਲ ਕਲਕੀ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਨਿਹਕਲਕਾ ਨਾਉੱਧ ਧਰਾਈਆ। ਸਮੱਭਲ ਵਿਚੇ ਆਣ, ਸਿੱਧਾਸਣ ਆਸਣ ਇਕ ਰਖਾਈਆ। ਸਭ ਦਾ ਕਰੇ ਕਲਾਣ, ਜੋ ਸਰਨ ਲਾਗੇ ਸਰਨਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟੇ ਕੂਡ ਤੁਫਾਨ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਲਏ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਮੈਂ ਚੌਹਨਦਾ ਚਾਰ ਵੇਰਾਂ ਹਰਿ ਸਾਂਗਤ ਬੋਲਣਾ ਸਤਿਨਾਮ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਫਤਿਹ ਜੈਕਾਰਾ ਸੁਣੋ ਵਿਚਚ ਜਹਾਨ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਰਬਾਰਾ ਇਕ ਵਰਖਾਈਆ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਹਣ, ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਦਰਬਾਰ ਲਗਾਵੇਗਾ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਵੇਰਵੇ ਬਿਨ ਨੈਣ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਨਾਮ ਰਸੈਣ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਾ ਸਰ੍ਬ ਪਢਾਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਦਾ ਐਨ, ਜਲਵਾ ਇਕਕੋ ਇਕ ਵਰਖਾਵੇਗਾ। ਤਹ ਸਭ ਦਾ ਲੇਰਵਾ ਆਵੇ ਲੈਣ, ਲਹਣਾ ਸਭ ਦਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਵੇਗਾ। ਨਾਤਾ ਤੋਡ ਭਾਈ ਭੈਣ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇਗਾ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਮੂਲ ਨਾ ਵਹਣ, ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਮਿਟਾਵੇਗਾ। ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਸਾਚੇ ਬਹਿਣ, ਭਗਵਨ ਆਸਣ ਇਕ ਸੁਹਾਵੇਗਾ। ਧੁਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਸਦਾ ਸੈਹਣ, ਸਿਰ ਅਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਵੇਗਾ। ਜੋ ਝਗੜਾ ਪਿਆ ਮਤ ਜੈਨ, ਪਈ ਸਭ ਦਾ ਮੁਰਖ ਖੁਲਾਵੇਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਵੇਗਾ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਹਣ ਅਸੀਂ ਸੁਣਨਾ ਨਾਮ ਅਨਾਦੀ, ਅਨਹਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੇਰਵ ਅਬਾਦੀ, ਦਰ ਸੋਹਣੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਤਕਣੀ ਸ਼ਾਦੀ, ਘਰ ਮੇਲਾ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਸਭ ਨੇ ਇਕ ਦੇ ਬਣਨਾ ਸਮਾਜੀ, ਸਮਾਂ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਵਡਿਆਈ ਕਾਹਦੀ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਵਸਤ ਮਿਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਹਾਜੀ, ਹੁਜਰਾਂ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਵਾਈਆ। ਬਿਨ ਧੁਰ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਦਾਗੀ, ਦਗਾ ਕਰੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਸੋਈ ਸੁਰਤੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜਾਗੀ, ਨੇਤ੍ਰ ਅਕਰਵ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਖੇਲ ਵੇਰਵਣਾ ਕਲਿਜੁਗ ਅਨ ਤਮ ਬਾਜੀ, ਬਾਜਾਂ ਵਾਲਾ ਦਏ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤੋ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਹਣ ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਨੇ ਇਕ ਇਕ ਵਸਤ ਲਿਐਣੀ ਘਰਾਂ ਭਾਜੀ, ਲਾਚੀ ਦਾਣਾ ਜੇਬ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਸਚ ਮੇਲਾ ਆਪ ਮਿਲਾਈਆ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਕਹਣ ਜਨ ਭਗਤੋ ਸਾਡਾ ਪਕਵਾਨ ਪਕਾਯੋ ਪਕਕਾ, ਪਕਕੀ ਤੜਾਂ

जणाईआ । चार वरन बणायो सका, द्वैत अंदर रहे ना राईआ । झगड़ा मेटणा बूरा कक्का, काले कोझे कमले गल लगाईआ । दूसर रहे कोई ना वकवरा, वकवरी वंड ना कोई वंडाईआ । सभ कुछ वेखयो नाल अक्खां, अक्खी देण दृढ़ाईआ । जिहड़ा साढे तिन्ह हथ रखया रस्सा, पंज प्यारयां हथ फङ्डाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, जिस ने मलेछां उठौणी सफा, सफा आपणी दए बदलाईआ ।

गुर अवतार पैगग्बर कहण चार थाल होण परोसे, माझा मालवा जम्मू दुआबा वाले लिआईआ । पाणी दे ग्लास रकवणे नाल कोसे, ठंडा जल ना कोई भराईआ । पंजां तों वधु खाणे होण ना बहुते, सच दईए दृढ़ाईआ । असीं होणा नहीं कोई मोटे, तन रहण कोई ना पाईआ । अग्गे तों गुरमुख जीउँदा देवे कोई ना मोछे, पीरां भेट ना कोई चढ़ाईआ । पिछली रीती बिनां प्रभू तों कोई ना रोके, रुकमणी कृष्ण गया समझाईआ । जिस वेले गनका ज्ञान दिता सी तोते, शब्दी शब्द जणाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा रंग आप चढ़ाईआ ।

गुर अवतार पैगग्बर कहण खाणा होवे विच्च पंज बरतन, पंजां दिआं जणाईआ । प्रभ ने साडी पूरी करनी शर्तन, जो शरअ विच्च समझाईआ । मालक हो के अर्शन, फर्शन सोभा पाईआ । जन भगतो तुहाड्हा सांझा करना मिलन वरतन, ऊँच नीच ना कोई रखाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच देवणहार सरनाईआ ।

गुर अवतार पैगग्बर कहण सच दरबारा वेख वरखावांगे । जो हुक्म दस्से नर निरँकार, सो सुण के खुशी मनावांगे । जो खाणा लै के आउण जन भगत नाल प्यार, सो प्रेम विच्च मिल खावांगे । एह सभ दी साची कार, सच करनी कार कमावांगे । अगला मेल अगम्म अपार, प्रभ अग्गे सीस निवावांगे । साडा रहे ना कोई अख्त्यार, तेरे हुक्मे अंदर सेव कमावांगे । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिँघ विष्णुं भगवान, सभ दे पूरे करे कौल इकरार, इकरारनामे गुर अवतार पैगग्बर कहण प्रभ दे अग्गे टिकावांगे ।

(१६ जेठ शै सं ५ जमांदार किशन सिँघ)

